

Folketingets Retsudvalg

Dato: 20. marts 2007

Folketingets Retsudvalg har i skrivelse af 26. februar 2007 (ad REU alm. del – bilag) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål 237:

Spørgsmål nr. 237:

”Vil ministeren oplyse, hvor mange tilfælde der har været i perioden 2002-2007, hvor en forælder med ene-forældremyndighed, har foretaget navneændring af barnet med samtykke fra den anden forælder?”

Svar:

Til brug for besvarelsen har jeg indhentet følgende bidrag fra Familiestyrelsen, som jeg kan henholde mig til:

”Spørgsmålet vedrører Navnelovens § 23, som har følgende ordlyd:

§ 23. Hvis et barn bærer samme mellem- eller efternavn som en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden over barnet, skal der, inden der træffes afgørelse om ændring af det pågældende navn, indhentes en erklæring fra den nævnte forælder. Dette gælder også, hvis barnet bærer den pågældende forælders fornavn som mellem- eller efternavn.

Stk. 2. Høringspligten i stk. 1 gælder ikke, hvis indhentelse af den i stk. 1 nævnte erklæring skønnes at kunne være til væsentlig skade for barnet eller at ville medføre en uforholdsmæssig forsinkelse af sagen.

Stk. 3. Ændring af et barns mellem- eller efternavn kan afslås, hvis hensynet til barnet eller den forælder, der har afgivet erklæring i medfør af stk. 1, afgørende taler imod den ønskede navneændring.

Reglen trådte i kraft med den nye navnelov den 1. april 2006. Ifølge den gamle navnelov kunne ene-forældremyndighedsindehaveren ændre barnet/børnenes navne, uden at den, der ikke havde del i forældremyndigheden, skulle gøres opmærksom herpå eller høres over det.

Reglen i § 23 er en høringsregel, og således ikke en samtykkeregulering. Som hovedregel skal der indhentes en erklæring, hvis barnet bærer samme mellem- eller efternavn som den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden, eller barnet bærer forældrenes fornavn som mellem- eller efternavn. Der skal også indhentes en erklæring, hvis barnet som mellemnavn bærer forældrens efternavn.

At der er tale om en høringsregel indebærer, at en forælders protest mod en navneændring skal indgå i myndighedens vurdering af sagen.

Den nuværende regel er indført for at sikre, at Danmark lever op til sine forpligtelser i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Konventionens artikel 8 sikrer individet mod vilkårlige indgreb fra myndighedernes side. Navngivning af børn anses for at være personligt og privat, hvorfor alle interessenter, herunder den forælder, der ikke

har del i forældremyndigheden, skal have mulighed for at give sin holdning til kende ved en eventuel ændring af barnets oprindelige navn.

Konventionens artikel 8, stk. 1 sikrer endvidere, at barnets ret til at bevare sin identitet, herunder navn, skal respekteres. FN's Børnekonventions artikel 8, stk. 1 har samme formål.

Ifølge navnelovens § 22, stk. 2 skal børn helt ned til 7-8 års alderen også høres i disse sager. Denne regel opfylder Danmarks forpligtelse i forhold til FN's Børnekonventions artikel 12, ifølge hvilken et barn så vidt muligt skal have lejlighed til at udtale sig i sager, hvor en offentlig myndigheds afgørelse har indflydelse på det enkelte barn.

Der føres ikke statistik over, hvor mange ene-forældremyndighedsindehavere, der har benyttet sig af muligheden for at ændre deres børns navne ifølge den gamle eller den nye navnelov, og således findes der heller ikke tal, der kan belyse, hvor mange navneændringer, der er givet i overensstemmelse med begge forældres ønske eller på trods af en protest fra den ene forælder."

Carina Christensen

/Marius Sylvestersen